USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudce JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovaným: **1) Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, **2) Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, č. j. 30 A 196/2017 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojil u Krajského soudu v Brně žalobami proti usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2017, č. j. 31 A 129/2017 - 19, ze dne 16. 6. 2017, č. j. 62 A 26/2017 - 38, ze dne 16. 6. 2017, č. j. 62 A 33/2017 - 36 a usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2017, č. j. 6 As 177/2017 - 9, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 As 152/2017 - 9, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 As 227/2017 - 9, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 As 228/2017 - 9 a ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 As 208/2017 - 10.

[2] Krajský soud usnesením ze dne 28. 2. 2018, č. j. 30 A 196/2017 – 23, spojil tyto žaloby vedené pod sp. zn. 30 A 196/2017, sp. zn. 30 A 198/2017, sp. zn. 30 A 199/2017, sp. zn. 30 A 200/2017, sp. zn. 30 A 203/2017, sp. zn. 30 A 204/2017, sp. zn. 30 A 205/2017, sp. zn. 30 A 206/2017, ke společnému projednání a odmítl je.

[3] Stěžovatel podal obsahově totožné kasační stížnosti směřující proti usnesení ve věcech vyjmenovaných v odstavci 2. Vzhledem k tomu, že krajský soud vyjmenované věci spojil ke společnému projednání a rozhodl o nich jedním usnesením ze dne 28. 2. 2018, č. j. 30 A 196/2017 – 23, (dále „napadené usnesení“) všechna podání stěžovatele ve skutečnosti směřují proti tomuto jednomu usnesení a jedná se o jednu kasační stížnost.

[4] Žaloby v dotčených věcech směřovaly proti jiným soudním rozhodnutím vydaným v soudním řízení správním. Krajský soud v Brně proto napadeným usnesením žaloby odmítl pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Nejvyšší správní soud opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel podává u soudů návrhy na zahájení řízení, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 45/2012 - 11 ze dne 8. 3. 2012, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá „práva“ uplatňuje zjevně šikanózním způsobem a výsměšnou formou a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (srov. k tomu obdobně rozsudek ze dne 7. 6. 2012 č. j. 2 As 82/2012 - 13). Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[6] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné – stěžovatel užívá institutu správní žaloby jako náhrady za kasační stížnost, tedy aby napadl u jednoho krajského soudu rozhodnutí jiného krajského soudu, případně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které ani žalobou napadeno být logicky nemůže, přičemž tyto své úkony dále řetězí a kasační stížnost proti odmítavému usnesení Krajského soudu v Brně je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 223/2015 - 43 či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 3 As 185/2015 - 40, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám).

[7] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci. Jako v jiných obdobných věcech – srov. např. usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 – 7, – proto i tuto kasační stížnost Nejvyšší správní soud *a limine* odmítá pro vady podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s., s odkazem na odůvodnění, jehož se stěžovateli bezpočtukrát již dostalo, např. právě v posledně citovaném usnesení č. j. 6 As 262/2015 - 7.

[8] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 11. dubna 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu